

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 07.07.1986, sp. zn. 6 Tz 39/86, ECLI:CZ:NS:1986:6.TZ.39.1986.1

Číslo: 9/1987

Právní věta: Jen z té okolnosti, že osoba odsouzená k trestu nápravného opatření je trestně stíhána pro trestný čin, který měla spáchat v době po odsouzení až do skončení výkonu trestu nápravného opatření, nelze dovozovat, že nevedla řádný život pracujícího člověka. Opačný názor by byl porušením zásady presumpce nevinu (§ 2 odst. 2 tr. ř.).

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 07.07.1986

Spisová značka: 6 Tz 39/86

Číslo rozhodnutí: 9

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Nápravné opatření, Presumpce nevinu

Předpisy: 140/1961 Sb. § 43
§ 45 odst. 2 141/1961 Sb. § 2 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

K stížnosti pro porušení zákona, kterou podal generální prokurátor ČSR, Nejvyšší soud ČSR zrušil pravomocné usnesení okresního soudu v Třebíči ze dne 31. října 1985 sp. zn. 2 T 397/85.

Z odůvodnění:

Rozsudkem okresního soudu v Třebíči ze dne 19. 8. 1985 sp. zn. 2 T 397/85 byl obviněný J. P. uznán vinným trestným činem opilství podle § 201 tr. zák., za který mu byl uložen trest nápravného opatření v trvání šesti měsíců s patnáctiprocentní srážkou z odměny za práci a trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, na dobu dvou let. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 19. srpna 1985.

Usnesením okresního soudu v Třebíči ze dne 31. října 1985 sp. zn. 2 T 397/85 bylo podle § 45 odst. 2 tr. zák. rozhodnuto, že se obviněnému trest nápravného opatření v trvání šesti měsíců s patnáctiprocentní srážkou z odměny za práci přeměňuje na nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců a pro výkon tohoto trestu byl obviněný zařazen podle § 39a odst. 2 tr. zák. do první nápravně výchovné skupiny. Toto usnesení nabylo právní moci dnem vyhlášení.

Proti tomuto usnesení podal ve prospěch obviněného generální prokurátor ČSR stížnost pro porušení

zákonu. Rozhodnutí považuje za nesprávné proto, že okresní soud dospěl k závěru, že obviněný nevedl řádný život pracujícího člověka jen na základě zjištění, že je stíhán pro skutek kvalifikovaný jako trestný čin znásilnění podle § 241 odst. 1 tr. zák. Kdyby vyčkal skončení trestního stíhání proti obviněnému, zjistil by, že rozsudkem okresního soudu ve Znojmě ze dne 14. 11. 1985 sp. zn. 3 T 564/85 byl obviněný podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěn obžaloby pro skutek, který byl předmětem trestního stíhání, a odvolání prokurátora proti tomuto rozsudku bylo usnesením krajského soudu v Brně ze dne 22. 1. 1986 sp. zn. 8 To 529/85 podle § 256 tr. ř. zamítnuto. Z toho generální prokurátor ČSR dovodil, že okresní soud neměl dostatečné podklady pro závěr, že obviněný nevedl po odsouzení ve věci 2 T 397/85 okresního soudu v Třebíči řádný život pracujícího člověka a nebyly důvody pro přeměnu nápravného opatření v trest odnětí svobody.

Nejvyšší soud ČSR přezkoumal správnost usnesení okresního soudu v Třebíči ze dne 31. 10. 1985 sp. zn. 2 T 397/85 v rozsahu uvedeném v § 267 odst. 1 tr. ř., přezkoumal též správnost řízení, jež předcházelo, a shledal, že zákon byl porušen.

Podle § 45 odst. 2 tr. zák. jestliže odsouzený v době po odsouzení až do skončení výkonu nápravného opatření nevedl řádný život pracujícího člověka nebo nevyhověl uloženým podmínkám, přemění soud trest nápravného opatření nebo jeho zbytek v trest odnětí svobody a rozhodne zároveň o způsobu jeho výkonu. Okresní soud přeměnil dosud nevykonaný trest nápravného opatření v trest odnětí svobody s odůvodněním, že obviněný nevedl řádný život pracujícího člověka proto, že byl vzat do vazby pro podezření z trestného činu znásilnění. K tomuto názoru okresního soudu je však třeba uvést:

Vazba je procesní úkon, kterým se zajišťuje osoba obviněného pro účely trestního řízení a pro výkon trestu. Skutečnost, že obviněný je ve vazbě, není důkazem, že se dopustil trestného činu, z něhož je podezírán a pro který mu bylo vzneseno nebo sděleno obvinění. Opačný názor by byl nerespektováním zásady uvedené v § 2 odst. 2 tr. ř., podle níž, dokud není pravomocným rozsudkem soudu vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen. Okresní soud tedy nemohl dovodit, že obviněný nevedl po odsouzení řádný život pracujícího člověka jen proto, že je důvodně podezřelý z trestného činu znásilnění, pro který bylo proti němu vedeno trestní řízení a pro který byl ve vazbě. Protože tento závěr nemohl dovodit ani z jiných důkazů, měl vyčkat pravomocného skončení trestního řízení. Kdyby tak byl učinil, zjistil by, že okresní soud ve Znojmě rozsudkem ze dne 14. 11. 1985 sp. zn. 3 T 564/85 obviněného podle § 226 písm. b) tr. ř. zprostil obžaloby pro skutek, posuzovaný jako trestný čin znásilnění podle § 241 odst. 1 tr. zák., a že krajský soud v Brně usnesením ze dne 22. 1. 1986 sp. zn. 8 To 529/85 odvolání okresního prokurátora proti rozsudku okresního soudu podle § 256 tr. ř. zamítl.

Z uvedeného tedy vyplývá, že nebyly podmínky pro přeměnu trestu nápravného opatření v trest odnětí svobody.